

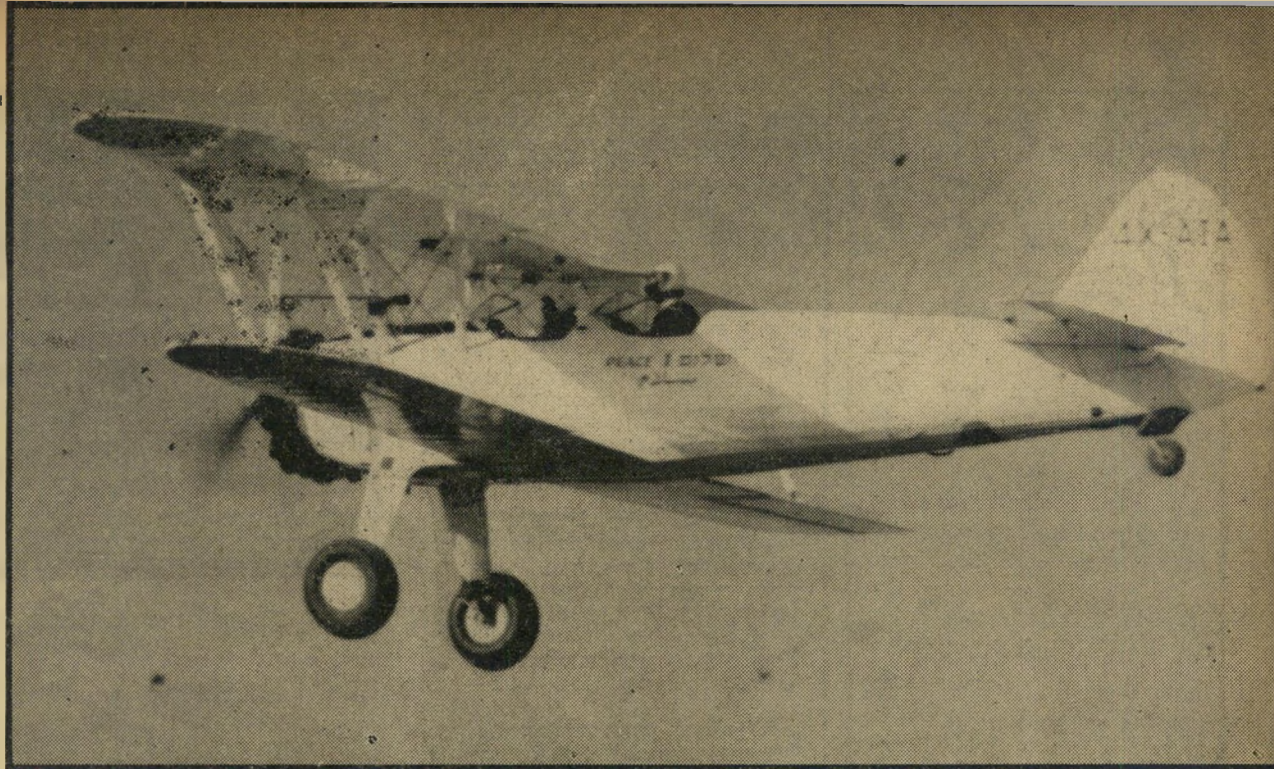
אלה שנשעו בו את

חשבו שזו בדיחה

החזק המהיר, מן המשפטים הקולחים ב־אנגלית.

גם לאייבי עצמו, כפי שנועד לספר בגילוי־לב לאחרי־מכן, נידמה היה שהשיג את חלום חייו. אמנם גם בהיותו קברניט של אל־על לא חסר לו כמעט דבר. הוא התגורר בדירת־פאר בלונדון. "היה לי המון כסף, חתיכות בלי סוף. הייתי פלייבוי אמיתי, ביליתי בחברת נשים יפהפיות, התעלסתי עם רובן."

הנשים היפהפיות וההתעלסות הסיטונית היו חלק קבוע־כמעט בכל שיחה עם אייבי. הוא גם יכול היה לדבר בלשון החזק: לא רק בלונדון היו לו מאהבות משגעות, גם בתל־אביב הסתובבו סביבו נערות־הזונה ה־מוכתרות. הוא דיבר בגאווה על הרומאנים שלו עם חשפנית צרפתייה משגעת, וכאשר ביקרה בארץ הזמרת ז'ולייט גרקו, לא נפרד ממנה אייבי.

המטיסה של אייבי

ביממה האריכה של טיסת אייבי נתן היה רגע אחד של דממה. היה זה כי אשר הודיע קול ישראל, כצטטו את הידיעה הבלתי־יכולה של סוכנות אסושייטד פרס, כי מטוסו של אייבי התרסק, וכי הוא עצמו נהרג.

ברחבי הארץ היתה זו דממה של צער עמוק. בלב ממלכתו של אייבי, באולם ה־מוארכ של מסעדת קליפורניה בתל־אביב, היה זה גם רגע האמת. אמנים למיניהם, אנשי־פירסום ואריות הבהמה של רחוב דיונוף ישבו המומים. כמה מהם אף הוזילו דמעה. כאן היה הצער כפול ומכופל. כי כאן חשו אותם הנוכחים, שהם שותפים להריגתו של האיש.

אחת הדמויות הבולטות של החוג, בעל הגאלריה היפואית ז'אן תירוש, חזר וקרא בהתרגשות: "אני החבר הטוב שלו. אבל אני לא חתמתי. אסור היה לחתום לו! שילחו אותו למות במצריים!" מי חתם לו? מי שלח אותו למות בי מצריים? מי עזר לו לרקום את התוכנית? מי דחף אותו?

הנוכחים לא השיבו. אבל באותו רגע קט של אמת, אפשר היה לקרוא בעיניהם את ההודאה: "אנחנו".

הרגע חלף. ההגיון השתלט על הרגש, ומותו של אייבי נתן ניראה כעובדה מורבנת, תכתוב של גורל עיוור. "בין כה וכה היה טס", אמרו איש לרעהו, כנחמה. כמה מן הבולטים בהם, שקולותיהם מהדהדים תדיר ממכשירי הרדיו, או מעל במות התר־אשרון הישראלי, חיפשו תוספת־נחמה באל־כוהול.

ואז, לפתע, התנפצה הקדורת. במקומה השתלטה שימחה עצומה. רוטור הודיע כי אייבי חי. הוא לא התרסק, לא הופל, לא נהרג. נחת בשלום בפורט־סעיד, ונמצא בעת מסירת הידיעה בחקירה של מפקד הש"ב המקומי ומושל העיר.

כאשר באה בצורה זו, היתה תוצאת הבשורה הטובה כפולה ומכופלת. מאות האנשים שהצטופפו מחוץ לדלת המזללה, ורבות אורחי ישראל ששמעו על כך מאו־חר בקול ישראל, התמלאו שימחה. בתוך קליפורניה התפרק המתח. החברה שחו־עוד, צעקו ביתר עוז, צחקו, התנשקו, הש־תוללו. אפשר היה שוב להתפעל מן הרעיון של טיסת השלום. לומר שזה היה רעיון פנטאסטי. המיבצע המרתק ביותר בעשר השנים האחרונות. התעלול האמיתי היחיד בכל החיים הפוליטיים בארץ. להתפעל, להתי־גאית — כמו בהתחלה.

★ ★ ★

צחקו, סיממאות, צחקו

ההתחלה. שולחן בקליפורניה מדברים על הבחירות שיערכו בעוד חצי שנה. למה בעצם אין בחירות אישיות? למה ש־אייבי לא ירוץ לכנסת? באמת, למה לא? זה לא היה סתם שולחן. סביבו ישבו

אבל כל מכריו ידעו, כי על הדון־זואן הגדול מעיבה טרגדיה משפחתית: אשתו רוזי היפה, אותה בת אלכסנדריה שנועד להזכירה מאוחר יותר באוזני חוקריו ב־פורט־סעיד, התגרשה ממנו. לא בשביל גבר אחר. היא הפכה מפורסמת לא פחות מ־אייבי בחברה הבוהמית — וגם היא בשל יחסיה הטובים עם נשים.

מה התחולל בליבו של אייבי באותן הי־שנים? האיש, שאינו יכול לנצור את לשונו לרגע, סיפר על כך ארוכות: כל הזוהר והרימום נראו לו יום אחד ככלי ריק. כי הכמיהה העמוקה שלו לא באה על סיפוקה. הוא רצה להיות אחד מאישי הי־חברה — והנה הפך להיות מלצר עליון של הבוהימה.

★ ★ ★

גם ציור, גם סופר

ולא הכמיהה הזאת, היה נוכח ל־דעת, שהוא נחון בקסם ובכשרונות אישיים העולים בהרבה על רבים מן האפסים המנופחים שסוגדת להם החברה הישראלית. אבל הוא רצה להיות "שייך", ותמיד נידמה היה לו שהוא עומד איכשהו בשוליים.

שר לקנות מחר. כמה אלפי לירות בסך־הכל. יצבעו אותו בלבן, יכתבו עליו "שלום" בגדול, יעמידו אותו בכיכר מלכי ישראל. זהו, הרעיון! הרוצה בשלום יבחר באייבי נתן!

★ ★ ★

מתערים בסיטונות

את היתה התחלת הרעיון שהביא את נתן (38) השבוע לפורט־סעיד. אבל הי־סיפור מתחיל הרבה יותר מוקדם. אפילו עוד לפני אותו יום בו רכשו כמה טייסים או טייסים־לשעבר של אל־על חנות ריקה בפסגת החדש של רחוב דיונוף, והפכו אותה לקוויק־באר אמריקאי, המגיש את הי־מאכלים הסטנדרטיים של מזללה אמרי־קאית שיערית. בישראל היה עדיין קסם רב למילים כמו האמבורגר, צילי קון קארנה וקוקה קולה. המזללה הפכה תוך שבוע להיות המקום בהאידיעה. תושבי כסית זנחו את מירבצם בהמוניהם. הכל דיברו על אייבי. הוא היה התגלית של החברה הדיונופית: שחררה, חייכני, נאה וקדיגוריה. בעיני רבות ניראה רומאנטי ומקסים. גם הגברים נהנו מחברתו, מן

המוחות המבריקים של הברדנות והפירסו־מת־העצמית של ישראל. אנשים הגובים כסף כבד בשביל רעיונות מבריקים. ומה מבריק יותר מאשר הרעיון להאיץ באייבי הנחמד, אייבי המוכן לכל דבר, אייבי המשוגע לפירסומת — שיציג את מועמדותו לכנסת? מצע? אפשר לחבר בישיבה אחת. סביב השולחן ישבו מומחים עולמיים למצעים מפלגתיים. ביניהם היו כאלה שעזרו לחבר לפחות שלושה מצעים מפלגתיים — של מפלגות שונות — במדינה הזאת. סיסמאות? צחקו! הם אבות הסיסמאות בארץ. אייבי נתן / אייבי לקח! לא רע, אבל יש אחרות טובות יותר.

רעיונות לתעמולה? כמה שאתם רוצים. יחלק שוקולד בבתי־חולים, ידרוש הוולת מחיר התפרוקים, יסע בעצמו בגיפ בכל רחבי הארץ. בגיפ? הוא היה טייס. יטוס! יטוס לכל קיבוץ ומושב? לא. אז מה? יטוס לקאהיר! כן, זהו, יטוס לקאהיר! אם ייבחר הוא מתחייב לטוס לקאהיר, ייפגש עם עבד־אל־נאצר, יניח לו: הגיע הזמן לעשות שלום עם ישראל. בוא תיפגש עם ראש ממשלת ישראל.

כן, רעיון מצויין. "ה־רעיון. אחריו אפ־